

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., Bardejov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 4/02 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v bližšie neoznačenom dovolacom konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2008 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 4/02 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v bližšie neoznačenom dovolacom konaní.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Už v dávnejšej minulosti som viedol v občiansko-súdnom spore súdne konanie v majetkovoprávnej záležitosti, domáhajúc sa reálneho a faktického vlastníctva a užívania pôvodne svojho ideálneho podielu v spoločnom pozemku. Po dlhšom čase a rôznych peripetiách, kauza vo svojom merite akoby sa pretransformovala do podoby správneho súdnictva z pôvodného občianskeho sporu pod č. k. 8 C 3/93... súd vo veci samej ani po 6-tich rokoch nebol v stave akokoľvek rozhodnúť a tento spor... ukončiť. To najmä preto, že doposiaľ sa v podstate iba bavčal s malichernými vecami, procesnými a formálnymi záležitosťami, do popredia ktorých vystupovalo šetrenie mojich majetkových, finančných a iných pomerov... túto kauzu súdy podceňovali a nevenovali jej potrebnú pozornosť. To platí aj o Najvyššom súde SR v konaní o mojom dovolaní...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd svojím nálezhom vyslovil porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 4/02, resp. aj postupom najvyššieho súdu v tom istom konaní (a podľa dôvodov v sťažnosti bližšie neoznačenom dovolacom konaní), priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk a zaviazal okresný súd aj najvyšší súd k znášaniu všetkých trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom

okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 4/02 a postupom najvyššieho súdu v bližšie neoznačenom dovolacom konaní.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 1 S 4/02 zistil, že sťažovateľom namietané súdne konanie sa začalo na základe návrhu na začatie konania podaného 18. júna 2002 a bolo skončené uznesením okresného súdu č. k. 1 S 4/02-5 z 27. júna 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. júla 2003. V súvislosti s konaním okresného súdu sa viedlo jedno dovolacie konanie na základe dovolania podaného sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania č. k. 1 S 4/02-5 z 27. júna 2003. Dovolanie sťažovateľa (ktoré napadlo na najvyšší súd 10. decembra 2007) bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Sdo 74/2007 zo 17. júla 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2008. O uvedených zisteniach z predmetného spisu okresného súdu bol ústavným súdom 21. novembra 2008 vyhotovený úradný záznam.

Sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal prietahy v konaní okresného súdu a najvyššieho súdu, a tým porušenie ním označených práv, bola ústavnému súdu doručená 8. októbra 2008.

Ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti bolo právoplatne skončené konanie vedené okresným súdom, ako aj dovolacie konanie vedené v uvedenej veci.

Vzhľadom na to objektívne nemohlo dochádzať k prietahom v predmetných konaniach zo strany okresného súdu a najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2008